
Ласкавы чытачу, Вы разгарнулі перадапошні нумар ARCHE за 2009 год. Працоўнай ягонай назвай была «літаратурны нумар», і, мне здаецца, няма сэнсу ў апошні момант даваць таму, што ў выніку атрымалася, эфэктны заглавак ці новае «рынковае» найменьне.

У траўні 2009 году мяне ўсцьцешыла прапанова Вольгі Калацкай надрукавацца ў спэцвыпуску ARCHE, цалкам прысьвечаным літаратуры, а неўзабаве я абсалютна нечакана для сябе стала (су)рэдактаркай гэтага спэцвыпуску, атрымаўшы, разам з новым для сябе досьведам, новыя правы і абавязкі, якія ўскладае на чалавека такія занятак. У тым ліку права-абавязак напісаць да яго прадмову — такая тут завяздэнка. І, зноў жа, я сутыкнулася з новым для сябе адчуваньнем: мне няма чаго сказаць чытачу. І паколькі гэта першы рэдактарскі досьвед, я нават ня ведаю, з чым звязанае гэтае адчуваньне, — ці са стомленасьцю ад працы, ці з тым, што праца зробленая да канца, ці з тым, што нешта недароблена. Так ці йначай, адчуваньня недасказанасьці няма. Я думаю, аўтары нумару і тыя, хто рыхтаваў яго да друку, выказалі ўсё, што меліся выказаць, усярэдзіне.

Дадам адно пару тэхнічных заўвагаў. Па-першае, ад моманту задумы «такога нумару» да рэалізацыі гэтай задумы прайшло блізу паўгоду. Магчыма, гэта нам так пашанцавала, а магчыма, гэта мы так мудра разьлічылі, але тэксты, якія прапануюцца Вашай увазе, ніякім чынам не састарэлі, а некаторыя нават па дзіўным сыячэньні абставінаў трапілі ў інфармацыйныя нагоды канца 2009-га, такія, як выхад польскіх перакладаў кнігаў Ігара Бабкова «Адам Клакоцкі і ягоныя цені» і Міленкі Ергавіча «Рута Танэнбаўм» у фінал прэміі горада Ёроцлаў для літаратараў Сярэдняй Эўропы Angelus-2008 ці розгаласная забарона (?) у Беларусі рамана Віктара Марціновіча «Параноя». Па-другое, зьяўленьне ў ARCHE кнігі Льюіса Кэрала «Па той бок люстра, і што пабачыла там Аліса», перакладзенай Верай Бурлак, мы прапануем лічыць завяршэньнем справы публікацыі знакамітай «Алісіяны» на старонках часопіса, нягледзячы на ў нечым нават палярны падыход двух перакладчыкаў да абеларушчваньня культавага ангельца (кніга Льюіса Кэрала «Алесіны прыгоды ў Дзівоснай краіне» ў перакладзе Макса Шчура друкавалася ў ARCHE №2-2002 «Нашы дзеткі»).

Што застаецца яшчэ сказаць? Чытайце, калі ласка:)

Марыя Мартысевіч